

Din Egipt spre Canaan

Imitarea fățarnică a diavolului

Acolo unde Dumnezeu ridică o lucrare pe pământ, satan încearcă mai întâi să se opună, iar apoi să o distrugă falsificând-o.

Ieroboam, împăratul celor zece seminții, era un închinător la idoli. Pentru intenția sa, care consta în abaterea poporului de la împăratul și de la cetatea lui Dumnezeu, ar fi fost nepotrivit dacă ar fi introdus direct închinarea la idoli. El s-a gândit la un alt plan mai rafinat. El a imitat toate reglementările pentru slujba divină, date de Dumnezeu poporului Său: altare în Dan și în Betel în legătură cu viței de aur, preoți puși de oameni din straturile de jos ale poporului și o sărbătoare de Paște, *la fel* ca sărbătoarea din Ierusalim, dar în a cincisprezecea zi a lunii a opta. Era un întreg aparat de falsificări, pe care el „*l-a inventat în inima sa*“ (1 Împărați 12.33). Altare *false* cu preoți *falși* aflați în slujbă și o sărbătoare *falsă* într-un timp *greșit*; astfel, poporul a fost atras de la adevărul lui Dumnezeu spre imitația lui satan, așa cum se întâmplă întotdeauna cu marea masă, până ce „sărbătoarea Domnului“ a dispărut cu totul și era uzuală imitația diavolului.

În legătură cu Cina Domnului, ceea ce este fals, imitația poate fi văzută ușor de cei care „au ochi să vadă“. Dacă un creștin ia Biblia și compară ceea ce a stabilit Dumnezeu acolo cu ceea ce se face astăzi în mod obișnuit sub denumirea „Cina Domnului“, începând cu „liturghia“ romano-catolică până la sacramentele protestanților, va vedea până unde au ajuns lucrurile. Unde este autoritatea Scripturilor pentru Cina Domnului anuală sau semestrială, la care pot participa toți membrii sectei, fie că sunt întorși sau nu la Dumnezeu? Unde citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre un slujitor „în funcție“, care „acordă sacramentele“ și „exercită un ritual“, sau despre perioade de post stabilite, pentru a-i pregăti pe cei carnali și nelegiuți să facă uz de aceste „mijloace de har“?

Toți cei care au o gândire divină în legătură cu aceste lucruri, trebuie să recunoască foarte bine că ele sunt în contrast direct cu voia descoperită a Domnului și trebuie să se întristeze foarte mult de aceste lucruri.

Dar nu numai atât. Dacă Dumnezeu ne dă posibilitatea să împlinim voia Sa, atunci cu toții suntem mai degrabă îndemnați să ne trezim și să acționăm, decât să stăm inactivi printre ruine și să spunem: „Trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt“. Celui care mărturisește doar cu gura și este într-o stare de căldicel îi convine această stare, dar este încurajator să găsim bărbați în Scriptură care au fost însuflețiți de un alt duh, cum ar fi Ezechia, Iosia și Neemia, care nu doar s-au întristat din cauza ruinelor, ci au și început să *rezidească*.

Ezechia a fost primul dintre acești reformatori. Tatăl său a fost un închinător la idoli, și în timpul împărăției sale lucrurile au stat rău (a se vedea 2 Cronici 28). Totuși, Ezechia nu s-a descurajat, ci s-a pus imediat pe muncă. „S-a alipit de Domnul și nu s-a depărtat de pe urma Lui și a păzit poruncile Lui“ (2 Împărați 18.6). Dacă cineva este ascultător în măsura luminii pe care a primit-o, Dumnezeu îi dă mai mult. Ezechia a început cu interzicerea închinării la idoli și cu curățirea Casei Domnului și a pus oameni și lucruri pe locul care li se cuvenea, conform cunoștinței pe care o avea. Apoi a introdus Paștele. El a trimis scrisori „la tot *Israelul* și *Iuda*, ca să vină la casa Domnului, *la Ierusalim, să sărbătorească Paștele* Domnului Dumnezeului lui Israel; *pentru că de mult nu le sărbătoriseră cum era scris*“ (2 Cronici 30.1 și 5). Acesta a fost un pas îndrăzneț, pentru care nu putea aștepta aprobarea generală a poporului abătut. Astfel, poporul a luat în râs această lucrare și și-a bătut joc de vestitori (versetul 10). Dar unii au simțit avertizarea, s-au smerit și au venit; ei au prăznuit sărbătoarea cu mare bucurie, cum nu se mai sărbătorise *din zilele lui Solomon* (versetul 26). Acolo a fost o adevărată bucurie și cel puțin un pas în direcția corectă.

Iosia a fost următorul. Abia a trecut de anii copilăriei, și a căutat cartea legii pierdută de multă vreme (2 Cronici 34). Acolo a găsit că starea nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Atunci a pornit la lucru. Paștele a fost sărbătorit în a paisprezecea zi a primei luni, la timpul potrivit, în Ierusalim, la

locul potrivit. Au urmat bucurie mare și binecuvântare, **pentru că din zilele profetului Samuel, nu mai fusese un astfel de Paști** (2 Cronici 35.18). Acesta a fost un alt progres; dar zilele profetului Samuel nu erau imaginea inițială din Exod 12.

A urmat o mare pauză. Iuda a fost dus în captivitate în Babilon, templul a fost distrus; poporul a șezut în întunecime și supărare sub sălciile Babilonului, până s-au ridicat Ezra și Neemia. Majoritatea poporului n-a mai văzut Ierusalimul, dar o rămășiță s-a ridicat și s-a întors la Ierusalim, **cu Cartea lui Dumnezeu în mână**. Ea a început să pună lucrurile la punct, cum era scris în legea lui Moise, omul lui Dumnezeu (Ezra 3.2).

Acesta era pentru ei adevăratul teren, pe care trebuiau să-l ocupe. Înapoi la începuturi – chiar înainte de Solomon și de Samuel și al unui întreg șir de alți „bărbați buni“, direct înapoi la ceea ce era scris în legea lui Moise. Aceasta este singura temelie sigură, pe care ne putem așeza piciorul. Baza este „așa a spus Domnul“; să ne-o însușim! „Bărbații buni“ nu sunt exemplul nostru, căci, deși le onorăm amintirea, nu există nicio îndoială că ei au făcut mari greșeli. Aaron, marele preot **bun** al lui Israel, a ridicat vițelul de aur; Ieroboam cel **rău** a putut să indice spre exemplul lui Aaron ca o justificare pentru vițelii săi ridicați la Dan și Betel. Atât de departe putem ajunge, dacă urmăm oameni. Numai Dumnezeu și Cuvântul Său sunt fără greșală. Să acționăm conform acestui Cuvânt, așa cum au făcut și acești bărbați în Ezra 6.19-22.

Paștele a fost ținut conform textului din Exod 12. Chiar dacă au fost prezenți puțini, a fost sărbătorit cu bucurie, „pentru că Domnul îi umplu-se de bucurie“ (Ezra 6.22). Aceasta a fost o adevărată înviore. Nu ceva nou, ci ceea ce era vechi și inițial era însuflețit, cel puțin într-o măsură mică. Fără îndoială, a fost numai un eveniment modest în comparație cu zilele glorioase de început, și citim că ei au plâns și au cântat (Ezra 3.11, 12). Dar ei aveau o „putere mică“, iar pe aceasta au dăruit-o lui Dumnezeu. La aceasta suntem chemați și noi cu privire la Cina Domnului.

Nu trebuie să dăm formă unei noi sărbători, nici să imităm reformatorii sau bărbații mari ai zilelor apuse, ci să ne întoarcem la ceea ce a fost inițial, la Cuvântul lui Dumnezeu. În ultimele trei secole au fost redescoperite multe adevăruri binecuvântate, așa cum Ezechia și Iosia au regăsit Paștele. Dar a existat pericolul de a rămâne pe loc când s-a făcut un pas decisiv, pentru a stabili un șablon pentru mărturisirea credinței. Toate sectele au făcut așa. Cuvântul lui Dumnezeu **în întregime**, fără a ține seama de tradiții omenești, trebuie să fie conducătorul nostru. În Cuvântul lui Dumnezeu citim că ucenicii se strâneau în prima zi a săptămânii „pentru a frânge pâinea“ (Fapte 20.7); se strâneau în același loc pentru a mânca Cina Domnului (1 Corinteni 11.20); așa trebuie să rămână **până vine El** (1 Corinteni 11.26).

Renunțăm la pretenții bisericesti și respingem cu tărie afirmația laudăroasă a unei reînviore sau rezidiri a unei „biserici apostolice“. Mai degrabă dorim, ca o rămășiță slabă a turmei lui Dumnezeu, care este împrăștiată, dar răscumpărată cu sânge, să ne strângem în jurul marelui Păstor, fiind deplin conștienți de slăbiciunea noastră, pentru a-L avea pe El ca singurul Domn al Mesei Sale. Astfel, bucuroși, dorim să îndeplinim dorința inimii Sale pline de dragoste: „Faceți aceasta spre amintirea Mea.“

Ieșirea din Egipt

În strânsă legătură cu salvarea de la moarte a tuturor întâilor născuți în țara Egiptului, a fost separarea și ieșirea poporului din țara Egiptului. În aceeași noapte în care sângele mielului pascal a fost stropit pe ușorii și pe pragul de sus al ușii, israeliții au întors spatele Egiptului, poporului și zeilor săi și au fost despărțiți pentru totdeauna de locul în care slujiseră idolilor și de locul sclaviei lor. Orice legătură care îi ținușe strâns a fost desfăcută, iar acum ei erau liberi „pentru a-i sluji unui Dumnezeu viu și adevărat“ (1 Tesaloniceni 1.9).

Cât de festivă și solemnă a fost acea ieșire din țara sortită pieirii! Imediat după miezul nopții, înconjurați de țipetele egiptenilor, care își plâneau întâii lor născuți morți, israeliții au ieșit în grabă!

„Egiptul s-a bucurat de plecarea lor“ (Psalm 105.38), iar faraon i-a constrâns să iasă din mijlocul poporului său. Ei puteau într-adevăr să spună: „Domnul ne-a scos cu mână tare din Egipt, din casa robilor“ (Exod 13.14); iar Cel, care i-a scos, nu putea să-i mai conducă niciodată înapoi.

Separarea credinciosului de lume este în strânsă legătură cu salvarea sa. Citim că „Isus Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată **din veacul rău de acum**, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru“ (Galateni 1.3, 4).

Crucea lui Hristos este atât o ușă de salvare dintr-o lume stricată, cât și un loc de refugiu pentru un păcătos vinovat. Prin cruce, credinciosul este răstignit față de lume și pus deoparte pentru Dumnezeu.

Mulți nu văd acest lucru sau nu vor să-l vadă. Ei se laudă cu crucea ca fiind eliberarea lor de mânia viitoare, dar ei nu cunosc puterea crucii de a-i separa de lume. Ei trăiesc ca acasă în Egipt, în societatea oamenilor nelegiuiți. Chiar dacă vorbesc despre faptul că odată vor fi în cer, ei adună aici pe pământ cât de mult posibil sau, altfel spus, încearcă să scoată ce este mai bun din ambele lumi. Dar „voia Dumnezeului nostru și Tată“ nu este ca ai Săi, copiii Lui, să fie încurcați în legături nesfinte cu lumea. El a exprimat aceasta foarte clar, încât nimeni nu poate înțelege greșit. Ce gândești, când citești un verset ca acesta: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie **față de Dumnezeu**? Deci oricine va **vrea să fie prieten al lumii se face VRĂJMAȘ AL LUI DUMNEZEU**“ (Iacov 4.4)?

Aceasta nu sună deloc după motto-ul: „Obține tot ce este mai bun din aceste două lumi“. De altfel, nimeni, care a încercat să țină acest principiu, nu a aflat că a câștigat jocul, nici pentru acum, nici pentru veșnicie. De aceea, tânăr cititor, învață din această istorie a poporului Israel, că de fapt calea Domnului constă în separarea celor mântuiți, care Îi aparțin, de această lume rea. Nu da înapoi de la urmarea unei linii drepte. Lasă o distanță mare între tine și lume, așa cum a stabilit-o Dumnezeu!

De la „adunătura de oameni“ (Exod 12.38) putem învăța o altă lecție. Dacă dușmanul eșuează în una din vicleniile sale, atunci el utilizează o alta, deoarece dispune de multe tactici diferite. Dacă nu-i poate ține pe răscumpărații lui Dumnezeu în Egipt, atunci va încerca cel puțin să amestece egipteni printre ei și să-i trimită pe aceștia împreună cu israeliții spre Canaan. Oare nu a avut succes? În întunericul nopții ar fi fost foarte dificil să descoperi câțiva egipteni într-o mulțime de aproximativ două milioane de oameni. Probabil, acea adunătură de oameni consta din prieteni egipteni ai familiilor israelite, pentru că mai târziu citim că erau chiar căsătoriți unii cu alții (a se compara cu Levitic 24.10). Ce ar fi fost mai normal, decât să-ți însoțești prietenii! Dar această mulțime amestecată a devenit pentru israeliți motivul slăbiciunii și al blestemului. Această mulțime amestecată a cerut carne și a disprețuit mana; această mulțime i-a determinat pe israeliți să facă același lucru (Numeri 11.4; 21.5).

Așa este întotdeauna. Imediat după ce sufletul este salvat, satan introduce oamenii săi și le permite să meargă împreună cu răscumpărații Domnului. Un timp, totul pare să meargă bine, dar încetul cu încetul își vor arăta adevărata lor față, lăsând în poporul lui Dumnezeu urmele lor. Unii vin datorită pâinii și a peștilor, alții se lasă conduși de simțăminte firești, așa cum fac rudele și prietenii adevăraților credincioși, care au acceptat în exterior mărturisirea și numele unui „creștin“, dar a căror inimă este în Egipt. Aceștia vor deveni o piedică și o cursă pentru adevărații credincioși. De aceea să fim atenți cu privire la oamenii acestei lumi, care „s-au strecurat“. Mai devreme sau mai târziu se vor întoarce în lume, iar influența lor rea este uriașă.

„Și fiii lui Israel făcuseră după cuvântul lui Moise și ceruseră de la egipteni obiecte de argint și obiecte de aur și haine. Și Domnul dădu-se poporului bunăvoință în ochii egiptenilor, și ei le-au împlinit cererea; și au prădat pe egipteni“ (Exod 12.35, 36).

Unii s-au lăsat încurcați de aceste versete, iar alții le-au interpretat greșit ca dovezi pentru faptul că este mai mult decât corect să tragi pe sfoară lumea și să te folosești de bunurile și banii ei în lucrarea Domnului, așa cum acele unelte au fost folosite la facerea cortului întâlnirii sau poate la turnarea vițelului de aur (Exod 32). Aceste cuvinte au un alt înțeles. Cerând ceva, era

doar răsplata binemeritată pentru munca neplătită ani de zile la facerea cărămizilor. Cei care fac apel la acest loc se înșeală, îndreptățind loterii religioase sau bazine, pentru a strânge bani în scopul sprijinirii „lucrării“ lor sau zidirii de clădiri impozante, unde mândria și aroganța omenească sunt acceptate sub mantaua religiei. Dar nebunia lor va fi descoperită. Să facă Domnul ca toți sfinții Săi să fie păziți de un astfel de duh și de o părtășie cu astfel de lucruri! A munci pentru un stăpân lumesc și a primi salariu pentru aceasta, sau a angaja un slujitor nelegiuit și a-l plăti pentru munca sa, este drept; dar a cere ceva de la lume și a nu plăti, sau a face datorii la lume și a merge la ea să cerșești, este în deplină neconcordanță cu cele mai simple principii ale Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 13.7-8; 2 Corinteni 8.21).